

Estimadíssims: que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Aquests mesos, maldem per situar en primer pla la pràctica de les obres de misericòrdia. Considerem-ne avui una a la qual Jesucrist es refereix expressament en traçar el programa del caminar cristià, les benaurances. *Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!*¹.

Es tracta d'una obra de misericòrdia que, com el perdó de les ofenses, ens permet assemblejar-nos més a Déu, imitar-lo. Ja a l'Antic Testament, el Senyor havia anunciat: *Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré*². I Jesús, en l'última cena, manifesta aquesta consolació de la manera més perfecta possible, ja que promet la tramesa de l'Esperit Sant, la Persona divina a qui s'atribueix —per ser l'Amor subsistent— la missió de consolar els cristians les penes i, en general, d'enfortir els afligits per superar tota classe de mals.

Fills meus, contemplant la situació del món, ens adonem que moltes persones ploren, pateixen. Els drames que ocasionen les guerres provoquen grans tragèdies, que no ens poden deixar indiferents; l'emergència dels immigrants o les situacions d'injustícia que clamen al cel causen moltes llàgrimes. Penso, en particular, en aquells que estan patint per defensar la fe, fins i tot posant-ne en risc la vida.

En llegir les vostres cartes, o en les converses que mantinc amb vosaltres, comparteixo de tot cor les vostres alegries i també les penes i dolors. Quantes famílies pateixen un sofriment gran perquè algun dels seus membres viu allunyat del Senyor, o veuen patir un malalt i se senten impotents per alleujar-li el dolor! Som persones que estem al mig del món, i és lògic que els drames contemporanis —el flagell de la droga, la crisi de la unió familiar, el gel produït per l'individualisme, la crisi econòmica— ens toquin molt de prop.

Comprovar aquesta realitat no ens ha de portar a la tristesa. Comptem amb la seguretat que —si romanem al costat del Cor de Jesús— serem consolats, i no només en la vida eterna. Ja aquí en aquesta terra el Senyor ens ofereix el consol de la seva proximitat. Com un pare amorós, no ens deixa mai tots sols. Com va ensenyar sempre sant Josepmaria, l'arrel de l'alegria sobrenatural dels cristians brolla de la consciència de la nostra filiació divina. ***A mi em causa un consol immens la seguretat, tan pròpia dels fills de Déu, que mai no estem sols, perquè Ell sempre és amb nosaltres. No us commou aquesta tendresa de la Trinitat Beatíssima, que no abandona mai les seves criatures?***³.

¹ Mt 5, 4.

² Is 66,13.

³ Sant Josepmaria, *Tot sol amb Déu*, n. 143 (AGP, biblioteca, P 10).

Fixem-nos que, entre les raons de la conversió del món pagà, als primers temps del cristianisme, es parla de l'exemple d'aquells predecessors nostres, els primers fidels batejats, que no perdien l'alegria sobrenatural davant les penalitats i persecucions que van patir per amor a Jesucrist. Al llibre dels Fets s'apunta expressament com els Apòstols, després d'haver estat fuetejats per predicar l'Evangelí, *se'n van anar del Sanedrí, contents d'haver estat trobats dignes de ser ultratjats per causa del nom de Jesús*.⁴.

També ara el goig sobrenatural i humà dels seguidors de Crist, fins i tot en mig de les contradiccions més grans, cal que sigui com un imant capaç d'atreure els qui es troben immersos en la tristesa o en la desesperació, perquè no en coneixen quant els estima Déu. «El cristià viu en l'alegria i en la sorpresa gràcies a la Resurrecció de Jesucrist. Com veiem a la Primera Carta de sant Pere (1, 3-9), encara que siguem afligits per les proves, mai no se'ns traurà l'alegria d'allò que Déu ha fet en nosaltres (...). El carnet d'identitat del cristià és l'alegria: l'alegria de l'Evangelí, l'alegria d'haver estat elegits per Jesús, salvats per Jesús, regenerats per Jesús; l'alegria per l'esperança que Jesús ens espera, l'alegria que — fins i tot en les creus i en els sofriments d'aquesta vida— s'expressa d'una altra manera, que és pau amb la seguretat que Jesús ens acompanya, és amb nosaltres. El cristià fa créixer aquesta alegria amb la confiança en Déu».⁵.

En aquest context de fe i d'esperança teològals, s'entén la seguretat amb què el nostre Pare podia afirmar que *l'alegria és un bé cristià, que posseïm mentre lluitem, perquè és conseqüència de la pau*⁶, a més que *té les seves arrels en forma de Creu*⁷.

Un cristià que se sap fill de Déu no s'hauria de deixar aclaparar per la tristesa. Podrà patir en el cos i en l'ànima, però fins i tot aleshores la consciència de la filiació divina, suscitada en ell per l'acció de l'Esperit Sant, li prestarà energies noves per anar endavant, *semper in lætitia!* Com aconsellava sant Josepmaria, *mentre lluitem amb tenacitat, progressem en el camí i ens santifiquem. No hi ha cap sant que no hagi hagut de lluitar durament. Els nostres defectes no ens han de portar a la tristesa i al decaïment. Perquè la tristesa pot néixer de la supèrbia o del cansament: però en els dos casos, qui acudeix al Bon Pastor i parla amb claredat, troba l'oportú remei. Sempre hi ha solució, encara que s'hagués comès un error gravíssim!*⁸.

⁴ Hch 5, 41.

⁵ Papa Francesc, Homilia a Santa Marta, 23-V-2016.

⁶ Sant Josepmaria, *Forja*, n. 105.

⁷ Sant Josepmaria, *Forja*, n. 28.

⁸ Sant Josepmaria, *Carta 28-III-1955*, n. 25.

El recurs segur per evitar la tristesa o sortir de la seva tenalla, consisteix a obrir el cor amb Jesús davant del Sagrari, i a qui —com a instrument seu— orienta l'ànima entre les tortuositats de la vida espiritual. Tinguem sempre present, posant-lo en pràctica, el consell que donava sant Josepmaria: *aixequeu el cor a Déu, quan arribi el moment dur de la jornada, quan vulgui ficar-se en la nostra ànima la tristesa, quan sentim el pes d'aquest laborar de la vida, dient: miserere mei Domine, quoniam ad te clamavi tota die: lætifica animam servi tui, quoniam ad te Domine animam meam levavi (Sal 85, 3-4); Senyor, tingues misericòrdia de mi, perquè t'he invocat tot el dia: alegra el teu servent, perquè a tu, Senyor, he aixecat la meva ànima*⁹.

Quina bonica tasca realitzen els cristians en consolar els qui es troben afligits per una contrarietat, gran o petita, que els treu la pau! A més de pregar-hi, és precís fomentar una acollida afectuosa, ja que moltes ànimes només cerquen algú que n'escolti amb paciència les penes. Quantes cares tristes trobem en el nostre caminar terrenal, perquè ningú no els ha ensenyat a abandonar-se en el Senyor, i amb quin consol fratern els hem d'acollir! «Quantes llàgrimes es vessen a cada moment al món; cada una diferent de les altres; i juntes formen com un oceà de desolació, que implora pietat, compassió, consol. Les més amargues són les provocades per la maldat humana: les llàgrimes d'aquell a qui li han arrabassat violentament un ésser estimat; llàgrimes d'avis, de mares i pares, de nens (...). Tenim necessitat de la misericòrdia, del consol que ve del Senyor. Tots ho necessitem; és la nostra pobresa, però també la nostra grandesa: invocar el consol de Déu, que amb la seva tendresa ve a assecar les llàgrimes dels nostres ulls.»¹⁰

Així es va conduir el Mestre durant el seu pas entre els homes. Mogut per la misericòrdia, es va aturar al camí per consolar la vídua de Naín, que plorava la mort de l'únic fill; de la mateixa manera es va comportar amb Marta i amb Maria, a Betània, afligides per la mort del seu germà Llätzer. També va plorar per la sort que anava a córrer la ciutat de Jerusalem¹¹. En començar la seva passió, ja a l'Hort de les Oliveres, va patir fins al punt de suar sang, i va permetre que *un àngel —una criatura— li consolés (cfr. Lc 22, 39-46). Pot donar-se més mostra d'humanitat que admetre el consol, aquest reforç que un altre ens presta per aixecar la nostra llangor, la nostra debilitat, el nostre descoratjament?*¹².

⁹ Sant Josepmaria, *Carta 9-I-1932*, n. 15.

¹⁰ Papa Francisc, Vigília d'oració per "eixugar" les llàgrimes, 5-V-2016.

¹¹ Cfr. *Lc 7, 11-13; Jn 11, 17 ss; Lc 19, 41-44*.

¹² Sant Josepmaria, *Carta 29-IX-1957*, n. 34.

Seguint els passos del Mestre, consolem els qui ho necessitin. És una cosa que és a les entranyes de l'esperit cristià. Així es dirigia sant Francesc al Senyor, en una oració també repetida per moltes generacions: «Senyor, fes-me instrument de la teva pau. On hi ha odi, sembri jo amor; on hi hagi injúria, perdó; on hi hagi dubte, fe; on hi hagi tristesa, alegria; on hi hagi descoratjament, esperança; on hi hagi foscor, la teva llum.¹³»

El 22 d'aquest mes recordem Maria Magdalena. Fa poc dies, el Papa ha elevat la seva memòria litúrgica a la categoria de festa. Les seves llàgrimes de penediment van esborrar tots els errors de la vida passada, i li van permetre després d'unir-se al Senyor en la seva Passió i en la seva Resurrecció com cap altra de la santes dones, a excepció, és clar, de la Santíssima Verge. Recorrem a la Mare de Déu i Mare nostra en totes les nostres necessitats; Ella és Consoladora dels afligits, Refugi dels pecadors, Auxili dels cristians, i no deixa de tenir cura de nosaltres. ***Mare! —Crida-la fort, ben fort. —T'escolta, et veu potser en perill, i t'ofereix, la teva Mare Santa Maria, amb la gràcia del seu Fill, el consol de la seva falda, la tendresa de les seves carícies: i et trobaràs reconfortat per a la nova lluita.***¹⁴

Continuem pregant pel Papa i les seves intencions. Acompanyem-lo espiritualment en el viatge apostòlic a Polònia amb ocasió de la Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà a Cracòvia.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Aix-en-Provence, 1 de juliol de 2016

¹³ *Oració simple* atribuïda a sant Francesc d'Asís.

¹⁴ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 516.